

A TÍZVÁROSI VÁNDORÚT

MAGADÁNLIKETBE megérkezvén, Jézus és a tizenketten ott találták a rájuk várakozó vándor hitszónokok és tanítványok egy csaknem százfős csoportját, köztük a női testülettel, és készen álltak, hogy nyomban megkezdjék a tanító és tanhirdető vándorutat a Tízváros településein.

² E csütörtök reggelen, augusztus 18-án, a Mester összehívta a követőit és úgy rendelkezett, hogy minden egyes apostol vegye maga mellé a tizenkét vándor hitszónok valamelyikét, és hogy a többi vándor hitszónokkal együtt tizenkét csoportban induljanak a Tízváros városaiban és falvaiban végzendő munkára. A női testületet és a többi tanítványt maga mellé rendelte. Jézus négy hetet tervezett erre a vándorútra, úgy utasítva a követőit, hogy szeptember 16., péntek napja előtt térjenek vissza Magadánba. Megígérte, hogy ez idő alatt gyakran felkeresi őket. E hónap folyamán e tizenkét csoport tevékenykedett Geraszában, Gamalában, Hipposzban, Zafónban, Gadarában, Abilában, Edreiban, Filadelfiában, Hesbonban, Diumban, Szkítavárosban és sok más városban. E vándorút alatt sem csodás gyógyításra, sem egyéb rendkívüli eseményre nem került sor.

1. A MEGBOCSÁTÁSRÓL SZÓLÓ TANHIRDETÉSE

¹ Az egyik este Hipposzban, egy tanítvány kérdésére válaszolva Jézus elmondta a megbocsátásról szóló tanítását. A Mester azt mondta:

² ¶ „Ha egy jó embernek száz juha van és egy eltéved közülük, vajon nem hagyja ott a kilencvenkilencet, és nem megy el, hogy megkeresse az egy elveszettet? És ha jó pásztor, vajon nem folytatja-e mindaddig a keresést, amíg rá nem lel? Ha aztán a pásztornak sikerül megtalálnia az elveszett bányát, vállára emeli, és örvendezve hazaindul, azt mondja a barátainak és szomszédainak, 'Örvendjetekek velem, mert megtaláltam az elveszett bányát.' Kijelentem, hogy nagyobb öröm van a mennyben egy bűnbánó bűnös miatt, mint kilencvenkilenc igaz személy miatt, akiknél nincs szükség megbánásra. Éppen így, mennyei Atyám sem akarja, hogy csak egy is elveszen e kicsik közül, még kevésbé, hogy ti elveszetekek. A ti vallásotokban Isten elfogadhatja a bűnbánó bűnösöket; az országról szóló örömhírben az Atya eljön, hogy megkeresse őket, még azelőtt, hogy ők komolyabban elgondolkodtak volna a bűnbánaton.

³ A mennyei Atya szereti a gyermekeit, és ezért nektek meg kell tanulnotok szeretni egymást; a mennyei Atya megbocsátja nektek a bűneiteket; ezért meg kell tanulnotok megbocsátani egymásnak. Ha a testvéred bűnt követ el ellened, menj oda hozzá és tapintattal és türelemmel mutass rá az ő vétkére. És mindezt csakis vele négy szemközt tedd. Ha hallgat rád, akkor megnyerted a testvéredet. Ám

ha a testvéred nem hallgat meg, ha kitart a téves viselkedése mellett, akkor menj el hozzá újra, vidd magaddal egy vagy két közös barátotokat, hogy így két, vagy három tanú is legyen, mely megerősíti tanúságodat és alátámasztja azt a tényt, hogy te igazul és irgalmasan jártál el a téged bántó testvéreddel. Ha most ő nem hajlandó meghallgatni a testvéreidet, előadhatod az egész esetet a gyülekezetnek, és az után, ha nem hajlandó meghallgatni a testvériséget, hadd tegyék azt, amit bölcsnek tartanak; legyen az ilyen engedetlen társ száműzve az országból. Bár nem tetszeleg-hettek abban a szerepben, hogy ítéletet mondtok társaitok lelke felett, és bár nem bocsáthatjátok meg a bűnüket, illetőleg más módon sem vetemedhettek arra, hogy elbitoroljátok a mennyei seregek felügyelőinek előjogait, ugyanakkor megadatott nektek, hogy ideigvaló rendet tartsatok fenn az országban, a földön. Bár nem árthatjátok bele magatokat az örökkévaló étellel kapcsolatos isteni rendeletekbe, döntenetek kell azokban a viselkedési kérdésekben, melyek a földi testvériség időleges jólétével kapcsolatosak. És így, amit a testvériség fegyelmelésével kapcsolatosan mindeme dolgokban rendelkeztek a földön, el fogják ismerni azt a mennyben. Bár nem szabhatjátok meg az egyén örök végzetét, rendelkezhettek a csoport viselkedéséről, mert ha közületek ketten vagy hárman e dolgok közül valamiben egyetértetek és úgy kéritek azt tőlem, meg is kapjátok, amennyiben a kérelmetek nem összeegyeztet-hetetlen a mennyei Atyám akaratával. És mindez örökkön igaz, ahol ugyanis két vagy három hívő összegyűlik, ott vagyok én közöttük.”

⁴ ¶ Simon Péter a Hipposzban dolgozók felügyeletével volt megbízva, és amikor meghallotta Jézus e szavait, megkérdezte: „Uram, ha a testvérem vét ellenem, hányszor kell neki megbocsátanom? Talán hétszer?” És Jézus így válaszolt Péternek: „Nem csak hétszer, hanem akár hetvenhétszer is. Ezért a mennyek országa hasonlít egy bizonyos királyhoz, aki el akarta számoltatni intézőit. Amikor elkezdtek e számadást, eléje állították az egyik főintézőjét, aki megvallotta, hogy tízezer talentummal tartozik a királynak. A király udvar eme tisztviselője arra hivatkozott, hogy nehéz időket élt át, és hogy nincs miből megfizetnie ezen adósságát. És így a király megparancsolta, hogy a vagyonát kobozzák el, és hogy a gyermekeit adják el, hogy a tartozását megfizethesse. Meghallván ezt a szigorú ítéletet, e főintéző arca borult a király előtt és úgy esdekel, hogy könyörüljön rajta és adjon neki több időt, azt mondta, 'Uram, légy egy kicsit több türelemmel irántam, és mindent megfizetek neked!' És ahogy a király rátekintett e hanyag szolgálóra és családjára, megkönyörült rajta. Elrendelte, hogy eresszék el, és hogy minden adósságát engedjék el.

⁵ És e főintéző, miután a királytól így irgalomban és megbocsátásban részesült, elment a dolgára, és találkozott az egyik alárendeltjével, aki mindössze száz dénárral tar-

tozott neki, megragadta, elkezdte fojtogatni és követelte, „Add meg mind, amivel tartozol!” És akkor e másik intéző leborult a főintéző előtt, és kérte őt, mondván: „Csak légy türelemmel irántam, és rövidesen tudok majd fizetni.” De a főintéző nem volt hajlandó irgalmat mutatni az intézőtársára iránt, hanem fogta és börtönbe vetette, míg meg nem fizeti tartozását. Látva a történeteket, a többi szolgatársra olyannyira aggódni kezdett, hogy elmentek és jelentették azt uruknak és parancsolójuknak, a királynak. A főintéző-jének dolgairól értesülvén a király maga elé hívatta e hálátlan és megbocsátani nem tudó férfit és így szólt: „Te gonosz és hitvány intéző! Amikor könyörületet vártál, én kész voltam elengedni minden adósságodat. Miért nem mutattál irgalmat intézőtársad irányában, éppen úgy, ahogy én megkönyörültem rajtad?” És a király oly nagy haragra gerjedt, hogy e hálátlan főintézőt átadta a börtönöröknek, hogy mindaddig tartsák fogva, míg meg nem fizette mind, amivel tartozott. És éppen így kell a mennyei Atyámnak bőséges irgalmat mutatnia azokkal szemben, akik önként mutatnak irgalmat a társaik iránt. Hogy vagytok képesek az Isten elébe jönni és méltánylást kérni a hibáitok miatt, amikor szokás szerint megbüntetitek testvéreiteket, mert ugyanilyen emberi gyarlóságokban bűnösök? Azt mondom mindannyitoknak: Önként kaptátok az ország jó dolgait; ennél fogva önként adjatok földi társaitoknak.”

⁶ ¶ Jézus így tanított annak veszélyeiről és így mutatja be annak tisztességtelen voltát, ha valaki személyesen ítélkezik a társai felett. A fegyelmet fenn kell tartani, az igazságosságot szolgálni kell, azonban mindeme dolgokban a testvériség bölcsességének kell érvényesülnie. Jézus a csoportot ruházta fel törvényalkotó és ítélkező hatáskörrel, nem az egyént. Azonban a csoportnak eme hatáskörrel való felruházottságát sem szabad személyes hatáskörként gyakorolni. Mindig fennáll a veszélye annak, hogy valamely egyén ítéletét megrontja az előítélet vagy eltorzítja a szenvedély. A csoportítélet esetében inkább elháríthatók a személyes elfogultság veszélyei és kiküszöbölhető annak tisztességtelen volta. Jézus mindig törekedett arra, hogy a lehető legkisebbre csökkentse a tisztességtelenség, a megtorlás és a bosszú befolyásoló tényezőit.

⁷ ¶ [A hetvenhét fogalmának az irgalom és a türelem szemléltetésére való alkalmazása az írásokból származik, ahol is arra utalnak, ahogy Lámech örvendezik fia, Tubal-Káin fémfegyverei miatt, s aki, összehasonlítva e kiválóbb fegyvereket az ellenségével, így kiált: „Ha Káint, akinek kezében nem volt fegyver, hétszer bosszulták meg, akkor engem most hetvenhétszer fognak.”]

2. A KÜLÖNÖS TANHIRDETŐ

¹ Jézus átment Gamalába, hogy meglátogassa Jánost és azokat, akik vele együtt ott dolgoztak. Azon az estén, a kérdések és válaszok óráját követően, János így szólt Jézushoz: „Mester, tegnap átmentem Astarotba, hogy megnézzek egy férfit, aki a nevedben tanít és még azt is állítja, hogy képes ördögöket kiűzni. Ez az ember pedig soha nem

járt nálunk, és nem is követ bennünket; ezért megtiltottam neki, hogy ilyesmit műveljen.” Erre Jézus azt mondta: „Ne tiltsátok meg neki! Nem látjátok, hogy az országról szóló ezen örömhírt rövidesen az egész világon hirdetni fogják? Hogyan várhatjátok el, hogy mindenki, aki csak hisz az örömhírben, a ti irányításotok alá tartozzon? Örvendeztetek, hogy tanításunk már elkezdett megmutatkozni a személyes befolyásunkon kívül is. Nem veszed észre János, hogy akik a nevemben nagy tettek véghezvitelét vallják, azoknak végeredményben támogatniuk kell ügyünket? Ők bizonyosan nem fognak rosszat mondani rólam. Fiam, az ilyen dolgokban jobban tennéd, ha elismernéd, hogy aki nincs ellenünk, az velünk van. Az eljövendő nemzedékekben a nem teljesen méltók közül sokan fognak különös dolgokat művelni a nevemben, de én nem fogom megtiltani nekik. Elmondom neked, hogy még ha csak egy csésze hús víz adatik is valamely szomjas léleknek, az Atya hírnökei mindig feljegyzik az ilyen szeretetteljes szolgálatot.”

² Ez az intelem nagyon összezavarta Jánost. Hát nem hallotta a Mestertől, hogy „Aki nincs velem, az ellenem van”? És nem fogta fel, hogy ebben az esetben Jézus az embernek az országra vonatkozó szellemi tanításokhoz való személyes viszonyulására utalt, míg a másik esetben az utalás a hívek azon külső és kiterjedt társas viszonyaira vonatkozott, melyek a hívek egy csoportjának igazgatási irányításával és ítélkezésével összefüggő kérdésekkel voltak kapcsolatosak a más csoportok munkája viszonylatában, mely végül elhozhatja a közelgő világméretű testvériséget.

³ János azonban gyakran idézte fel magában ezt az élményt az ország érdekében végzett későbbi munkája kapcsán. Mindazonáltal az apostolok sokszor támadták azokat, akik merészen a Mester nevében tanítottak. Számukra mindig is helytelen dolognak tűnt, hogy azok, akik sohasem ültek Jézus lábánál, a nevében mernek tanítani.

⁴ Ez a férfi, akinek János megtiltotta, hogy Jézus nevében tanítson és munkálkodjon, nemigen vette figyelembe az apostoli parancsot. Folytatta erőfeszítéseit és a hívek egy komoly létszámú társaságát hozta létre Kanatában, mielőtt Mezopotámiában folytatta volna a tevékenységét. E férfi, Áden annak a tébolyult embernek a bizonyosságán keresztül lett Jézus hívévé, akit Jézus Kheresa mellett gyógyított meg, és aki oly határozottan hitte, hogy a feltételezett gonosz szellemek, melyeket a Mester belőle űzött ki, a disznókondába költöztek és az állatok rohanást egy szikláról egyenest a pusztulásba zuhantak.

3. INTELEM A TANÍTÓKNAK ÉS A HÍVEKNEK

¹ Edreiben, ahol Tamás és társai dolgoztak, Jézus egy napot és egy éjszakát töltött, és az esti vita során adta közre azokat az alapelveket, melyeknek az igazságot hirdetőket kell vezérelniük, és amelyeknek meg kell élnékíteniük mindazokat, akik az országról szóló evangéliumot tanítják. Összegezve és mai kifejezésmódban újrafogalmazva, Jézus ezt tanította:

² Mindig tiszteljétek az ember személyét. Erővel soha ne támogassatok igaz ügyet; szellemi győzelmeket csakis szellemi hatalommal lehet aratni. Az anyagi befolyás gyakorlása ellen szóló eme parancs a lelkiélethez is vonatkozik, mint a testi erőre. Túlzottan erős érvek és az elmétek fensőbbje nem alkalmazandó ahhoz, hogy férfiakat és nőket kényszerítsetek az országba. Az emberi elmét nem szabad letaglózni az okszerűség pusztaságával, illetőleg nem szabad lenyűgözni körmönfont ékesszólással. Bár az érzelmeket, mint az emberi döntések egyik tényezőjét nem lehet teljes mértékben kiküszöbölni, nem szabad közvetlenül ahhoz szólani azok tanításában, akik az ország ügyét elő akarják mozdítani. Közvetlenül ahhoz az isteni szellemhez folyamodjatok, mely az emberek elméjében lakozik. Ne folyamodjatok félelemhez, sajnálatához vagy pusztaság érzéshez. Az emberekhez való forduláskor legyetek tisztességesek; gyakoroljatok önuralmat és mutassatok kellő visszafogottságot; mutassatok kellő tiszteletet a tanítványaitok személye iránt. Emlékezzetek, hogy azt mondtam: „Nézd, az ajtóban állok és kopogok, és ha valaki ajtót nyit, bejövök.”

³ Amikor embereket visztek be az országba, ne csorbítsátok vagy romboljátok az önbecsülésüket. Bár a túlzott önérzet lerombolhatja a kellő alázatot és a végén büszkeséghez, önteltséghez és gőghöz vezethet, az önbecsülés elvesztése gyakorta eredményezheti a saját akarat megbénulását. Ezen evangélium rendeltetése, hogy helyreállítsa azok önbecsülését, akik elvesztették azt és visszafogja azokat, akikben megvan. Ne essetek abba a hibába, hogy csak elítéljétek a rossz dolgokat a tanítványaitok életében; emlékezzetek arra, hogy bőséges elismeréssel nyugtázzátok a legdicséretesebb dolgokat is az életükben. Ne felejtsetek el, hogy engem semmi sem tart vissza attól, hogy helyreállítsam azok önbecsülését, akik elvesztették azt, és akik valóban vágnak arra, hogy visszakapják.

⁴ Ügyeljétek arra, hogy ne sértsetek meg a félnék és féltős lelkek önérzetét. Ne engedjétek meg magatoknak a maró gúnyt az egyszerű testvéreim kárára. Ne legyetek érzéketlenek a félelemtől eltelt testvéreimmel szemben. A tétlenség az önérzet elpusztítója; ezért arra intsetek testvéreiteket, hogy mindig serénykedjenek a választott feladataikban, és tegyenek meg minden tőlük telhetőt annak érdekében, hogy munkát szerezzenek azoknak, akik munka nélkül maradtak.

⁵ Soha ne kövessétek el olyan érdemtelen eljárás bűnét, mely ráijesztéssel igyekszik a férfiakat és nőket az országba terelni. A szerető atya nem ijesztgeti gyermekeit annak érdekében, hogy az igazságos parancsainak való engedelmségre bírja őket.

⁶ Az ország gyermekei egykor majd felismerik, hogy az érzelmi indítatások nem egyenrangúak az isteni szellem vezetésével. Ha az ember valamely dolog megtételére vagy egy bizonyos helyre való elmenetel iránt erős és különös belső kényszert érez, az még nem szükségképpen jelenti, hogy az ilyen késztetések a benne lakozó szellem vezetéséből fakadnak.

⁷ Előre figyelmeztessetek minden hívőt az összeütközés mezsgyéjére, melyen mindenkinek át kell kelnie, aki abból az életből jön, melyet a hűségben élnek és azon felsőbb élet felé tart, melyet a szellemben élnek. Azoknak, akik csak az egyik vagy csak a másik területen élnek, kevés feszültségben vagy zavarban van részük, de mindannyian szükségképpen több-kevesebb bizonytalanságot tapasztalnak meg a két életszint közötti átmenet időszakai során. Az országba belépve nem térhettek ki annak felelősségei elől, illetőleg nem kerülhetitek meg annak köteleseit, de emlékezzetek: Az evangélium igája könnyű és az igazság terhe világosság.

⁸ A világ tele van az élet kenyerének közvetlen jelenlétében éhező, szükségét szenvedő lelkekkel; az emberek éppen annak az Istennek a keresésében halnak meg, aki közöttük lakozik. Az emberek epekedő szívvel és a fáradtságtól elnehezült lábbal keresik az ország kincseit, amikor mindannyian az élő hittől csak karnyújtásnyira vannak. A hit a vallás számára az, ami a vitorlázat a hajó számára; kiegészítő hajtóerőt jelent, nem pedig az élet további terhét. Csak egyetlen küzdelem áll az országba belépők előtt, és az nem más, mint a hit jó harcának megvívása. A hívő előtt csak egyetlen csata áll, és azt a kétség — a hitetlenség — ellen kell megvívnia.

⁹ Az országról szóló evangélium hirdetésekor egyszerűen csak az Istennel való barátságot tanítsátok. És e barátság egyformán fontos lesz majd a férfiaknak és a nőknek annyiban, hogy mindkettő megtalálja azt, ami a leginkább igazul kielégíti az ő sajátos vágyait és megfelel az eszményképeiknek. Mondjátok el a gyermekeimnek, hogy én nemcsak gyöngéden viseltetek az érzelmeik iránt és türelmes vagyok a gyarlóságaikkal szemben, hanem könyörtelen vagyok a bűn irányában, és nem tűröm a gonoszúságot sem. Én valóban szelíd és szerény vagyok Atyám jelenlétében, de ugyanilyen mértékben és hajlíthatatlanul kérlelhetlen vagyok ott, ahol szándékos rossztett és bűnös lázadás van jelen a mennyei Atyám akarata ellen.

¹⁰ Ne úgy mutassátok be a tanítókat, mint a fájdalmak emberét. A jövő nemzedékei is meg fogják ismerni sugárzó örömeinket, jó szándékunk magával ragadó voltát és jókedvünk ösztönző hatását. Jó hírek olyan üzenetét hirdetjük, mely átformáló erejét tekintve ragályos. Vallásunk új élettel és új jelentéstartalmakkal lüktet. Akik e tanítást elfogadják, azokat öröm tölti el és szívükben örök örömezésre éreznek készletet. Mindig erősödő boldogságot éreznek mindazok, akiknek bizonyosága van Istenben.

¹¹ Minden hívőnek tanítsátok, hogy ne álljanak a hamis rokonszenv bizonytalan lábán. Nem alakíthatok ki erős jellemet az önsajnálatban való elmerülésben; őszintén törekedjétek arra, hogy elkerüljétek a gyötrellemmel való pusztaság közösség által befolyásolt terjedését. Terjesszétek ki rokonszenveteket a bátor és derék emberekre, közben ne éreztek túl sok sajnálatot ama gyáva lelkek iránt, akik csak ímmel-ámmal veszik fel a küzdelmet az élet megpróbáltatásai idején. Ne akarjatok vigaszt nyújtani azoknak, akik

harc nélkül megadják magukat a nehézségeiknek. Ne rokonszenvezetek társaitokkal pusztán azért, mert cserébe esetleg ők is rokonszenveznek veletek.

¹² ¶ Mikor a gyermekeimben végre tudatosul az isteni jelenlét bizonyossága, e hit kiterjeszti majd az elmét, meg-nemesíti a lelket, megerősíti a személyiséget, fokozza a boldogságot, elmélyíti a szellemérzékenységet és több erőt ad ahhoz, hogy szeressenek és őket is szeressék.

¹³ Minden hívőnek tanítsátok, hogy akik az országba belépnek, azáltal még nem válnak védetté az idő véletlen eseményeivel vagy a mindennapos természeti csapásokkal szemben. Az evangéliumban való hit nem akadályozza meg, hogy valaki bajba kerüljön, azonban biztosítani fogja azt, hogy *ne féljete*k, amikor a baj elér benneteket. Ha meretek hinni bennem és teljes szívvel vállaljátok, hogy követek, akkor így cselekedve a bajhoz vezető útra bizonyosan ráléptek. Nem ígérem, hogy megszabadítalak benneteket a szenvedés vizeitől, de azt megígérem, hogy veletek együtt kelek át mindazokon.

¹⁴ ¶ És még sok mást is tanított Jézus a hívek e csoportjának, mielőtt éjszakai nyugovóra tértek volna. És akik meghallgatták e tanításokat, megőrizték azokat szívükben, és gyakran mondták el azon apostoloknak és tanítványoknak, akik nem voltak jelen ezek elhangzásakor.

4. BESZÉLGETÉS NÁTÁNIELLEL

¹ Ez után Jézus elment Abilába, ahol Nátániel és társai dolgoztak. Nátánielt meglehetősen zavarta Jézus néhány kijelentése, melyek láthatólag csorbították az elismert héber írások tekintélyét. Ennek megfelelően ezen az éjszakan, miután a kérdések és válaszok szokásos alkalmának már szerét ejtették, Nátániel félrehívta Jézust és megkérdezte: „Mester, bízol-e bennem annyira, hogy megismerteted velem az Írásokkal kapcsolatos igazságot? Úgy látom, hogy a szent írásoknak csak egy részét tanítod nekünk — a legjobb részét, ahogy én látom — és arra következtetek, hogy abban az értelemben utasítod el a rab-bik tanításait, hogy a törvény szavai az Isten szavai, melyek Istennél voltak a mennyben még Ábrahám és Mózes kora előtt. Mi az igazság az Írásokkal kapcsolatban?” Meghallva az összezavarodott apostol kérdését, Jézus így felelt:

² ¶ „Nátániel, helyesen ítélted meg; én nem úgy tekintek az Írásokra, ahogy a rab-bik. Azzal a feltétellel beszélek veled e kérdéstről, hogy e dolgokról nem szólsz a testvéreidnek, akik még nem mind készültek fel e tanítás befogadására. Mózes törvényének szavai és az Írások tanításai nem léteztek Ábrahám előtt. Az Írásokat csak a legutóbbi időkben gyűjtötték össze úgy, ahogy most a rendelkezésünkre állnak. Bár a zsidó nép legmagasabb rendű gondolatait és vágyait tartalmazzák, van bennük sok olyasmis is, amely távol van attól, hogy a mennyei Atya jellemét és tanításait kifejezze; emiatt kell kiválasztanom a jobb tanításokból azokat az igazságokat, melyeket össze kell gyűjteni az országról szóló örömhírhoz.

³ Ezek az írások emberek munkáját képezik, némelyik írás szent emberé, más írások pedig nem annyira szenteké.

E könyvek tanításai azon idők megvilágosodottsága szerinti nézeteket és mértéket képviselik, amely időkben keletkeztek. Az igazság kinyilatkoztatásaként az utolsó megbízhatóbb, mint az első. Az Írások pontatlanok és teljes mértékben emberi eredetűek, de ne értsd félre, ezek alkotják a vallási bölcsélet és a szellemi igazság legjobb gyűjteményét, mely e korban az egész világon található.

⁴ E könyvek közül sokat nem azok írtak, akiknek a nevét viselik, de ez semmit sem von le a bennük foglalt igazságok értékéből. Ha Jónás története nem volna tény, vagy ha Jónás soha nem is élt volna, e beszámoló mély igazsága, Istennek Ninive és az úgynevezett pogányok iránti szeretete, akkor sem volna kevésbé becses mindazok szemében, akik szeretik embertársaikat. Az Írások szentek, mert olyan emberek gondolatait és tetteit mutatják be, akik keresték Istent, és akik ezen írásokban feljegyezve megőrizték az igazságosságról, az igazságról és a szentségről alkotott legmagasabb rendű fogalmaikat. Az Írások sok olyasmis tartalmaznak, ami igaz, nagyon sok ilyen tartalmaznak, ám a most megtanultak tükrében te már tudod, hogy ezek az írások sok olyasmis is tartalmaznak, melyek félreértelmezik a mennyei Atyát, azt a szerető Istent, akinek a minden világ számára való kinyilatkoztatása érdekében eljöttem.

⁵ Nátániel, soha ne engedd meg magadnak egy pillanatra se, hogy higgy az Írásban szereplő azon feljegyzéseknek, melyekben az áll, hogy a szeretet Istene vezette ősatyáidat a csatában az összes ellenségük — férfiak, nők és gyermekek — lemészárlására. E feljegyzések az emberek szavai, akik nemigen voltak szent emberek, és ezek nem az Isten szava. Az Írások mindig tükrözték, és mindig is tükrözni fogják az alkotóik értelmi, erkölcsi és szellemi állapotát. Nem vetted észre, hogy a Jahvéről alkotott fogalmak egyre szebbek és dicsőbbek, ahogy a látnokok Sámuelről Ésaiáig a feljegyzéseiket készítik? És emlékezned kell, hogy az Írások rendeltetése a vallási oktatás és a szellemi irány-mutatás. Azok nem történészek vagy bölcselők munkái.

⁶ A leginkább sajnálatos dolog nem pusztán az a téves felfogás, hogy az Írásban szereplő feljegyzés torzításmentes és annak tanításai tévedhetetlenek, hanem inkább e szent írások zavaros félreértelmezése a hagyományok rabjává lett jeruzsálemi írástudók és farizeusok részéről. És most az Írások sugalmazott voltának tantételét és az azokkal kapcsolatos félreértelmezésüket egyaránt fel fogják használni azon elszánt törekvésükben, hogy ellenálljanak az országról szóló örömhír ezen újabb tanításainak. Nátániel, soha ne felejtse el, hogy az Atya nem korlátozza az igazság kinyilatkoztatását sem valamely nemzedék, sem valamely nép előtt. Az igazság sok őszinte kutatóját zavarták össze és bátortalanították el az Írások tökéletességére vonatkozó eme tantételek, és ez így lesz a jövőben is.

⁷ Az igazság tekintélye éppen az a szellem, mely annak élő megnyilvánulásaiban lakozik, nem pedig azok a halott szavak, melyek egy másik nemzedék kevésbé megvilágosodott és állítólagos ihletett embereitől származnak. És még

ha a régi idők e szent emberei ihletett és szellemmel eltöltött életet éltek is, az még nem jelenti, hogy a *szavaik* hasonlóképpen szellemi ihletettségűek volnának. Ma nem készítünk jegyzeteket az országról szóló ezen örömhír tanításairól, nehogy, amikor én már eltávoztam, gyorsan az igazságról vitázó különféle csoportokra szakadjatok annak eredményeként, hogy a tanításaimat eltérően értelmezték. E nemzedéknek az a legjobb, ha *megélik* ezeket az igazságokat, s közben kerüljük a feljegyzések készítését.

⁸ Figyelj jól a szavaimra Nátániel, nincs tévedhetetlenség abban, amihez az emberi természetnek köze van. Az igazság valóban felragyoghat az emberi elmén keresztül, de mindig csak viszonylagos tisztasággal és részleges isteniséggel. A teremtmény törekedhet tévedhetetlenségre, ám csakis a Teremtők rendelkeznek ilyen képességgel.

⁹ Az Írásokkal kapcsolatos tanítás legnagyobb hibája azonban az a tantétel, hogy ezek a rejtelmek és a bölcsesség olyan zárt könyvei, melyeknek értelmezéséhez csak a nemzet bölcs elméi vehetik a bátorságot. Az isteni igazság kinyilatkoztatásait csak az emberi tudatlanság, vakbuzgóság és szüklátóköri türelmetlenség zárja le. Az Írások világosságát csak előítélet tompítja és babona árnyékolja. A szentséggel kapcsolatos hamis félelem akadályozta meg a vallást abban, hogy a józanész oltalmába kerüljön. A múlt szent írásainak tekintélyéhez kötődő félelem eredményesen hátráltatja a mai kor őszinte lelkeit abban, hogy elfogadják az örömhír új fényét, azt a fényt, melyet a másik nemzedék épp ezen Istent ismerő emberei oly hön óhajtottak megpillantani.

¹⁰ Ám mindennek a legszomorúbb vonása az a tény, hogy e hagyománytisztelet szentségének tanítói közül némelyek ismerik ezt az igazságot. Többé-kevésbé teljesen ismerik az Írás e korlátait, azonban erkölcsileg gyávák, értelmileg becstelének. Ismerik a szent írásokkal kapcsolatban az igazságot, de inkább eltitkolják e zavaró tényeket az emberek elől. És ezzel lealjasítják és eltorzítják az Írásokat, a hétköznapi élet szolgálai részleteihez való útmutatóvá, a nemszellemi dolgokkal kapcsolatos tekintély alapjává teszik, ahelyett, hogy úgy fordulnának a szent írásokhoz, mint a más nemzedékek Istent ismerő emberei erkölcsi bölcsességének, vallási ihletettségének és szellemi tanításának tárához.”

¹¹ ¶ A Mester kijelentése Nátániel számára megvilágosító hatású és megrázó volt. E beszélgetésről a lelke mélyén sokat gondolkozott, de senkinek sem szólt e tanácskozásról Jézus felemelkedése utánig; és még akkor is félt elmondani a Mester tanításával kapcsolatos teljes történetet.

5. JÉZUS VALLÁSÁNAK IGENLŐ JELLEGE

¹ Filadelfiában, ahol Jakab tevékenykedett, Jézus az országról szóló evangélium igenlő természetéről tanított az apostoloknak. Amikor a megjegyzéseinek közreadása során közölte, hogy az írás némely része több igazságot tartalmaz, mint más részei és arra intette a hallgatóit, hogy lelküket a legjobb szellemi étellemmel táplálják, Jakab félbeszakította a Mestert, és megkérdezte: „Lennél olyan jó,

Mester, hogy tanácsot adj nekünk abban, hogy miként válasszuk ki a jobb részeket az Írásokból a személyes épülésünk céljára?” És Jézus azt felelte: „Igen Jakab, amikor az Írásokat olvassátok, azokat az örökké igaz és istenmód szép tanításokat keressétek, mint:

² Teremts tiszta szívet belém, ó Uram.

³ ¶ Az Úr az én pásztorom; nem szenvedek hiányt.

⁴ ¶ Úgy kell szeretned a szomszédodat, mint magadat.

⁵ ¶ Mert én, az Úr Istened, fogom a jobbodat, azt mondom, ne félj; segíték neked.

⁶ ¶ Hadviselést sem tanulnak többé a nemzetek.”

⁷ ¶ És ez azt példázza, hogy Jézus miként alkalmazta nap mint nap a héber írások színe-javát a követői tanítására és miként illesztette be azt az országról szóló új evangélium tanításaiba. Más vallások az Istennek az emberhez való közelségének gondolatát ajánlották, Jézus azonban az Istennek az emberrel való törődését úgy mutatta meg, mint annak a szerető atyának a gondoskodását, aki a rá utalt gyermekeinek jólétével törődik és az után e tanítást a vallásának alapkövévé tette. És ezzel az Isten atyaságának tantétele megkövetelte az emberek közötti testvériség gyakorlását. Az Isten imádata és az ember szolgálata lett a vallásának lényege. Jézus vette a zsidó vallás legjobbját és átalakította azt méltó környezetté az országról szóló evangélium új tanításaiban.

⁸ Jézus az igenlő felfogású cselekedet szellemét belehelyezte a zsidó vallás közömbös tantételeibe. A szertartási követelményeknek való nemleges felfogású megfelelés helyett Jézus annak a többletnek a megtételét parancsolta, melyet az ő új vallása követelt azoktól, akik elfogadták azt. Jézus vallása nem pusztán *hitben* állt fenn, hanem az evangélium által megkövetelt dolgok tényleges *megcselekedésében*. Nem azt tanította, hogy a vallásának lényege az embertársak szolgálata, hanem inkább azt, hogy a közösségi szolgálat az egyik biztos folyománya az igaz vallás szelleme birtoklásának.

⁹ Jézus nem habozott felhasználni valamely írás jobb részét, miközben elvetette a silányabb részt. Nagy intelmét, „Szeresd a szomszédodat, mint magadat”, az írásból vette, ahol az így szól: „Ne állj bosszút a néped gyermekein, hanem szeresd őket, mint magadat.” Jézus felhasználta az írás igenlő jellegű részét és elvetette a nemleges jellegű részt. Még a visszahúzódó vagy tisztán tétlen ellen nem állással is szembehelyezkedett. Azt mondta: „Amikor ellenséged arcul üt, ne állj ott dermedten és tétlenül, hanem határozott kiállással tartsd oda a másik arcodat; azaz, tevékenyen tedd meg a lehető legjobb dolgot, hogy a tévelygő testvéredet áttereld a rossz útról az igaz élet jobb útjaira.” Jézus megkívánta a követőitől, hogy határozottan és tettersően válaszoljanak minden élethelyzetre. A másik orca odatartása vagy bármely efféle tevőleges cselekedet, kezdeményezést igényel, nyomatékos, tevékeny és bátor megnyilvánulást tesz szükségessé a hívő személyisége részéről.

¹⁰ Jézus nem azon gyakorlat mellett kardoskodott, hogy a rosszal szembeni ellen nem állást gyakorló ember visszahúzódón vesse alá magát megaláztatásoknak azok részéről, akik céltudatosan ki akarják használni, hanem inkább amellelt, hogy a követői legyenek bölcsek és éberek, hogy gyorsan és határozottan válaszoljanak jóval a rosszra annak érdekében, hogy eredményesen legyőzhessék a rosszat a jóval. Ne felejtsetek el, hogy az igazán jó mindig erősebb, mint a legrosszindulatúbb rossz. A Mester az igazságosság igenlő jellegű irányelvét tanította: „Aki az én tanítványom akar lenni, az alázza meg magát és vállalja minden nap annak felelősségeit teljes súllyal, hogy követ.” És ő maga is így élt annyiban, hogy „ahol csak járt, jót tett”. És az evangélium e jellegzetességét jól mutatta a későbbiekben a követőinek elmondott számos példabeszéd. Sohasem szólította fel a híveit, hogy türelmesen viseljék a kötelezettségeiket, hanem inkább hogy erélyesen és lelkesülten éljenek az emberi felelősségeik és az isteni kiváltságaik szerint az Isten országában.

¹¹ Amikor Jézus arra utasította az apostolait, hogy ha valaki elveszi a kabátjukat, ajánlják fel a másik ruhájukat is, akkor nem is annyira egy valóságos második kabátra utalt, hanem arra az eszmére, hogy valami *hasznosat* tegyenek a rosszat tevő megmentése érdekében a megtorlás régi tanácsa — a „szemet szemért” és így tovább — helyett. Jézus egyaránt irtózott a megtorlás gondolatától és attól, hogy tétlen elszenvedőjévé vagy áldozatává váljon az igazságtalanságnak. Ez alkalommal a rosszal való megküzdés és a rossznak való ellenállás három útját tanította nekik:

¹² 1. Rosszal viszonzni a rosszat — az igenlő jellegű, de helytelen módszer.

¹³ 2. Elszenvedni a rosszat panasz nélkül és ellenállás nélkül — a tisztán tevékenységmentes módszer.

¹⁴ 3. Jóval viszonzni a rosszat, az ember akaratának elfogadtatása abból a célból, hogy az ember uralja a helyzetet, hogy jóval győzze le a rosszat — az igenlő jellegű és helyes módszer.

¹⁵ ¶ Az egyik apostol egyszer megkérdezte: „Mester, mit tegyek, ha egy idegen arra kényszerített, hogy egy mérföldön át cipeljem a csomagját?” Jézus azt felelte: „Ne ülj le zihálva, s közben csendesen morgolódva az idegen miatt. Igazságosság nem ered az ilyen közömbös hozzáállásokból. Ha nem jut eszedbe semmilyen eredményesebb cselekedet, akkor legalább még egy mérföldön át viheted a csomagot. Az biztosan gondolkodóba ejti a becstelen és istentelen idegent.”

¹⁶ A zsidók már hallottak olyan Istenről, aki a bűnét megvalló bűnösöknek megbocsát és megpróbál elfeledkezni a vétségeikről, de Jézus színre lépéséig az emberek nem hallottak olyan Istenről, aki keresni megy az elveszett bárányt, aki maga indul el a bűnösök felkutatására, és aki örvendezik, amikor úgy talál azokra, hogy hajlandók visszatérni az Atya házába. A vallásban meglévő eme többletlényegű vonást Jézus még az imáira is kiterjesztette. És a

nemleges jellegű arany szabályt átalakította az emberi pártatlanság igenlő jellegű intelmévé.

¹⁷ Jézus minden tanításában folyamatosan került a zavaró részleteket. Tartózkodott a virágnyelvtől és került a szavakkal játszó, pusztán költőien képletes beszédet. Szokás szerint komoly jelentéstartalmakat öntött szerény kifejezésformákba. A szemléltetés kedvéért Jézus sok fogalom az idő szerint érvényes jelentését megváltoztatta, olyanoké, mint a só, a kovász, a halászat és a kisgyermek. Igen eredményesen alkalmazta a szembeállítást, összevetve a végest a végtelennel, stb. Feltűnő képeket rajzolt, mint például „Vak vezet világtalant”. Ám az ő szemléletes tanításában fellelhető legnagyobb erősség annak természetessége volt. Jézus a mennyből lehozta a földre a vallásbölcseletet. Újrálátást hozott a lélek elemi igényeire és a szeretet új adományával láttatta azokat.

6. VISSZATÉRÉS MAGADÁNBA

¹ A Tízvárosban eltöltött négy hét mérsékelt sikert hozott. Hívek százai nyertek felvételt az országba, és az apostolok és a vándor hitszónokok értékes tapasztalatot szereztek abban, hogy miként végezzék a munkájukat a Jézus közvetlen jelenléte által jelentett ösztönzés nélkül.

² Szeptember 16-án, pénteken a munkások egész testülete az előzetesen megbeszéltek szerint gyűlt össze Magadánligetben. A szombat napján a több mint száz hívő tanácskozást tartott, ahol az országgal kapcsolatos munka kiterjesztésére vonatkozó jövőbeli tervet részletesen áttekintették. Dávid hírnökei jelen voltak és beszámoltak a júdeai, a samariai, a galileai és a szomszédos körzetekben élő hívek hogylétéről.

³ Ekkor Jézusnak csak kevés híve ismerte fel egészen a hírvivői testület által végzett szolgálat igen értékes voltát. A hírvivők nemcsak hogy fenntartották a hívek kapcsolatait Palesztina egészében egymás, Jézus és az apostolok között, hanem e nehéz napok során pénzgyűjtőként is működtek, nemcsak Jézus és társai ellátása érdekében végezve ezt, hanem a tizenkét apostol és a tizenkét vándor hitszónok családja számára is.

⁴ Abner nagyjából ekkoriban helyezte át a ténykedésének helyszínét Hebronból Betlehembe, és ez utóbbi hely lett a központja Dávid hírnökeinek is Júdeában. Dávid éjszakai összekötő-hírvivő szolgálatot tartott fenn Jeruzsálem és Betsaida között. E futárok minden este Jeruzsálemről indultak, Sikárban és Szkítavárosban váltottak, és másnap délelőtt, a reggelizőidőre érkeztek meg Betsaidába.

⁵ Jézus és társai most úgy tervezték, hogy pihennek egy hetet, mielőtt felkészülnek arra, hogy megkezdjék az ország érdekében végzendő munkáik utolsó időszakát. Ez volt az utolsó pihenőjük, mert a periai küldetés olyan tanhirdető és tanító megmozdulássá fejlődött, mely eltartott egészen a Jeruzsálemből való megérkezésükig és Jézus földi létpályája zárójeleneteinek kibontakozásáig.